

8.

Nå! Kåra min Herre, I slåppen mig på land,
Ty eder will jag gifwa mitt guldröda band,
Med all åro.

9.

Ditt guldröda band det påfar jag ej på,
Men aldrig så skall du ur wagnen min gå,
Med all åro.

10.

Kåra min Herre. I hjälpen mig på S,
Ty eder så will jag gifwa min Guldkrona röd,
Med all åro.

11.

Din guldkrona röd den påfar jag ej på,
Men aldrig så skall du ur wagnen min gå,
Med all åro.

12.

Ä hemma gråter Fader, ä hemma gråter Mor,
Hemma gråter Syster och så min lilla bror,
Med all åro.

13.

Jå, hemma må de gråta, ja gråta hwem som will,
Men nu så är du inne, nu hörer du mig till,
Med all åro.

Kostar 1 skill. klo.

Uppsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1836.

Syblomansgatan i Fjerdings.

G 51318

Twenne begårliga Wisor.

1. När Bonden tänker att leja Soldat.
2. Det bodde en Herde på Österwalla Hed.

Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 30.

1.

1. När bonden tänker att leja Soldat,
Då är han i talet så mjuker,
Han wisar sig då uti tankar och ord,
Lifsom han då wore litet sjuker.
Han sitter wid bordet och lofwar allt mål
Och swår så håstigt till lif och till själ,
Att han aldrig Soldaten skall swika.

2. Men när han mål honom om Flona månd få,
Då glömmar han hålla sin låfwen;
Han önskar gärna med sinne och håg,
Han aldrig Soldaten mer såge.
Ser han honom komma, blir han illa wid,
Hwad Gudslån han då Soldaten skall ge:
Det värsta som han rådes fdre.

3. Den arma Soldaten han osäker är,
När han sig om aftenen lägger,
Om icke om natten då order är när,
Och honom från sömnen snart wäcker;
Ibland är till möten som order månd gå,
Till arbets-kommendering det hånder också,
Ibland till ofredliga tider.

4. När Soldaten kommer, och matsäck begår,
Månd bonden i hufwet sig riswa.
Den sjelf gerna åter wißt är det förtret
Att mäten ifrån sig bortgifwa.

Han frågar sin hustru hwad det skall bli till?
Kanske man skall ge honom strömming och sill,
Ty föttet det kan wi ej mista.

5. Hustrun svarar bonden med fräsande ord,
Ser argt ut som sjelfwa den onde,
Han skall wäl något hafwa, wi skall wäl se till;
Så må hon tilltala sin bonte.
Sen gå de åt boden med mycke besvär,
Och straxt frågar bonden: är besmannet här?
Ty det kan wi såkert behöfwa.

6. Så bdrja de leta i bröblåren sin,
Det möjligaste som de månd finna,
Och sedan skall bonden med besmannet fram:
Jag tror att det såkert skall hinna.
Sen tages föttknipporna en efter an,
De största benläggas så tages der fram;
Allt sådant skall Soldaten hafwa.

7. Sen kommer en utgift som fastliger år,
Då bonden skall dricks-pengar gifwa,
Han säge då gerna om det kunde gå an,
Ur wågen genom windsgluggen flifwa.
Tre daler att gifwa det är då nog starkt,
Jag tror att det spisar åt honom sex mark,
Dermed kan han länge sig bärja.

8. En beskebelig hustru den wisan har gjort,
Af bästa förmågan hon funnat,
Hvars man varit Soldat i trettio år;
Dess bonde har aldrig honom unnat,
Sin rigtiga ordning som han skulle få.
Den sådant försökt allrabäst weta må,
Om Wisan sanner månd wara.

2.

I.

Det bodde en Herre på Österwalla Hed,
Han hade tre Döttrar och granna woro de,
Med all äro.

2.

Den ena war så bājelig, den andra war så grann;
Den tredje hon förlofwade att aldrig taga mann,
Med all äro.

3.

En Herre kom resande till Stöna Jungfruns gård,
Stöna Jungfrun för honom ute mände stå,
Med all äro.

4.

Jungfrun hon spåserade i kammaren sin,
Christ gifwe, Christ gifwe den Herren wore min,
Med all äro.

5.

Jungfrun spåserade med Herren uti wagn,
Hans Hästar de stodo som Lejon uppå Land,
Med all äro.

6.

Råra min Herre, I förer icke fast,
Ty er tömmar är af silke och icke utaf bast,
Med all äro.

7.

Den Herren han förde öfwer backar, öfwer spång,
Han förde Stöna Jungfrun för den sista gång,
Med all äro.